

Arrest

nr. 78 030 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 juni 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die loco advocaat S. BUYSSE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker verzocht op 31 oktober 2008 om, in toepassing van de artikelen 9 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Hij legde een arbeidskaart B voor die geldig was van 27 oktober 2008 tot en met 26 oktober 2009.

1.2. Op 18 februari 2009 werd verzoeker in het bezit gesteld van een A-kaart, waarvan de geldigheidsduur verstreek op 26 november 2009.

1.3. Verzoeker vroeg op 10 december 2009 om een verlenging van de geldigheidsduur van zijn A-kaart. Hij maakte hierbij een nieuwe arbeidskaart B over. Deze was geldig van 24 november 2009 tot en met 23 november 2010.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid besliste op 14 december 2009 dat de geldigheidsduur van de A-kaart van verzoeker mocht worden verlengd *“tot de duur van de arbeidskaart nl. tot 23/11/2010+30 dagen”*.

1.5. Op 1 april 2010 werd verzoeker, nadat hij stukken had voorgelegd waaruit bleek dat hij als zelfstandige actief was in België, in het bezit gesteld van een verklaring van inschrijving.

1.6. Op 23 juni 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 9 september 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van [M., K. A.]

[...]

van Bulgarije nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in als zelfstandige, en verkreeg op 1/4/10 de inschrijving (bijlage 8), met E-kaart op 23/4/10.

Overeenkomstig art. 42bis, §1 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de voorwaarden is voldaan om het verblijfsrecht verder te kunnen uitoefenen. Betrokkene werd in dit kader per brief verzocht nieuwe informatie te verstrekken. Betrokkene legde daarop volgende documenten voor: een inburgeringscontract (3/12/10-25/2/11), 4 OCMW-attesten (dd 1/9/10, 7/2/11, 3/3/11 en 16/3/11 (leeftijd sinds 10/6/2010 tot op heden) en OCMW-attesten die betrekking hebben op zijn echtgenote (dd 1/9/10 en 6/9/10).

Uit bijkomend onderzoek is gebleken dat betrokkene tussen 1/4/10 en 10/5/10 was hij aangesloten als zelfstandige bij Partena. Sinds 10/5/2010 is hij niet meer gekend als zelfstandige in het algemeen repertorium van zelfstandige arbeiders. Vandaar dat betrokkene het verblijfsrecht als zelfstandige niet langer kan behouden.

Uit de nieuw voorgelegde documenten blijkt dat betrokkene sinds juni 2010 als samenwonend persoon het leefloon ontvangt. Betrokkene dient daarmee beschouwd te worden als een beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Gezien deze bestaansmiddelen echter te beschikking worden gesteld door het sociale bijstandstelsel voldoet betrokkene evenmin aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Betrokkene voldoet dus niet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige (art 40, §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980), noch als beschikker van voldoende bestaansmiddelen gezien zijn bestaansmiddelen voortkomen uit het sociale bijstandstelsel van het Rijk (art 40, §4, eerste lid, 2°). Bovendien vormt betrokkene intussen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel gezien de lange duur dat betrokkene intussen gebruik heeft moeten maken van de steun.

Bijgevolg wordt een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis§1 van de wet van 15.12.1980.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 54 “en verder” van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981), van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsverplichting. Hij betoogt tevens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Hij licht het middel als volgt toe:

“De beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten is disproportioneel

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissingen.

Verzoeker voegt een stuk 3 toe waaruit de zelfstandige activiteit blijkt. Hij was slechts tijdelijk ontvanger van leefloon.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet goed te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers derhalve disproportioneel nam en niet correct motiveerde.

De motivering van de beslissing dd 23.6.2011 waarbij aan verzoekende partij het bevel wordt gegeven faalt derhalve volledig.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de voorgehouden schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld. Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn verblijfsrecht werd beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder laat de verwerende partij gelden dat verzoekers concrete kritiek niet kan worden aangenomen.

Verzoeker meent dat zijn persoonlijke situatie niet afdoende onderzocht werd, dat de bestreden beslissing disproportioneel is en onvoldoende gemotiveerd werd. Teneinde dit standpunt te staven beweert verzoeker dat hij wel een zelfstandige activiteit heeft en dat hij slechts tijdelijk een leefloon ontving.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing die geheel terecht werd genomen.

Voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing werd verzoekers persoonlijke situatie immers wel degelijk zorgvuldig onderzocht.

Zo heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vooreerst op 04.03.2011 de burgemeester van de stad Gent verzocht om verzoeker uit te nodigen en te vragen welke activiteiten hij heden heeft en uiterlijk binnen de maand daarvan de nodige bewijsstukken voor te leggen. Deze brief werd op 22.03.2011 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Per fax van de stad Gent ontving de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op 22.03.2011 van verzoeker vier attesten van het OCMW (dd. 01.09.2010, 07.02.2011, 03.03.2011 en 16.03.2011) waaruit blijkt dat hij sinds 10.06.2010 leefloon ontvangt, [een] document aangaande faillissement van het bedrijf en een attest inburgeringscontract. De stad Gent deelde mee dat verzoeker zelfstandige was, doch dat hij momenteel leefloon ontvangt gezien zijn bedrijf failliet is.

Teneinde zeker te zijn dat de bestreden beslissing gesteund zou zijn op correcte en actuele motieven heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vervolgens op 23.06.2011 het OCMW van Gent verzocht te willen medelen of verzoeker op dat ogenblik nog steeds een leefloon ontving, gezien het door verzoeker voorgelegde attest dateerde van 16.03.2011. Het OCMW van Gent heeft dezelfde dag meegedeeld dat verzoeker en zijn echtgenote nog steeds een leefloon ontvangen; hun toestand is ongewijzigd.

Bovendien blijkt uit bijkomend onderzoek dat verzoeker slechts tussen 01.04.2010 en 10.05.2010 was aangesloten als zelfstandige bij Partena en dat hij sinds 10.05.2010 niet meer gekend is als zelfstandige in het algemeen repertorium van zelfstandige arbeiders (ARZA). (stuk 1)

Er kan dan ook geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel worden weerhouden.

Vervolgens laat de verwerende partij gelden dat verzoeker thans niet dienstig kan beweren dat hij wel een zelfstandige activiteit zou hebben en dat hij slechts tijdelijk ontvanger was van een leefloon.

Immers blijkt uit het voorgaande dat verzoekers beschouwingen feitelijke grondslag missen en volledig indruisen tegen de stukken van het administratief dossier.

De verwerende partij herhaalt tevens dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verzoeker uitdrukkelijk verzocht heeft alle stukken aangaande zijn huidige activiteit voor te leggen, doch verzoeker heeft het aan het verzoekschrift gevoegde attest van ACERTA nooit voorgelegd aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid.

In de brief dd. 04.03.2011 die op 22.03.2011 aan verzoeker ter kennis gebracht werd, werd bovendien uitdrukkelijk gevraagd "indien betrokkene nog steeds aan de slag zou zijn als zelfstandige kan hij dit aantonen adhv bvb een recent bewijs van lidmaatschap en een sociale kas, bewijs van inkomen uit zelfstandige activiteit, enz. "

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis kon hebben.

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. (Zie ook: RvV, nr. 509, 29 juni 2007)

In verzoekers middel is met deze regel geen rekening gehouden, waardoor het geenszins tot de beoogde nietigverklaring kan leiden.

Tot slot merkt de verwerende partij op dat de bestreden beslissing werd genomen met in acht name van artikel 54 van het KB van 08.10.1981 en artikel 42bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 42bis van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalt immers:

*“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.
§ 2 (...).”*

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige en hij evenmin in aanmerking komt voor een verblijfsrecht als beschikker van voldoende bestaansmiddelen gezien zijn bestaansmiddelen voortkomen uit het sociale bijstandstelsel.

Tevens heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel gezien de lange duur (sinds 10.06.2010 minstens tot 30.09.2011) dat verzoeker een leefloon heeft ontvangen.

Deze twee vaststellingen volstaan op zich reeds om verzoekers verblijfsrecht te beëindigen.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel overeenkomstig artikel 54 van het KB van 08.10.1981 verzoekers verblijfsrecht beëindigd met bevel om het grondgebied te verlaten aan de hand van een bijlage 21. [...]”

3.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

3.3.2. In zoverre verzoeker stelt dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad merkt op dat de feiten die aan de basis liggen van de bestreden beslissing steun vinden in de stukken van het door verweerder neergelegde administratief dossier en dat verzoeker in gebreke blijft om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing steunt op onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onwettige wijze tot stand is gekomen.

Verzoeker verwijst weliswaar naar “een stuk 3”, waaruit zijn zelfstandige activiteit moet blijken, en betoogt vervolgens dat hij slechts tijdelijk een leefloon ontving, doch de Raad kan enkel vaststellen dat hij heeft nagelaten enig stuk bij zijn verzoekschrift te voegen dat toelaat vast te stellen dat zijn beweringen enige grond hebben.

De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing disproportioneel is.

Een manifeste beoordelingsfout of een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin aan dat verweerder de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige wijze heeft voorbereid en niet heeft gestoeld op een correcte feitenvinding. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt derhalve evenmin.

3.3.4. Voorts dient nog te worden opgemerkt dat verzoeker zich, wat de schending van de artikelen 54 en volgende van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet betreft, beperkt tot het louter aanvoeren van deze door hem geschonden geachte bepalingen. Er ontbreekt evenwel een uiteenzetting van de wijze waarop betreffende bepalingen volgens verzoeker werden geschonden, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK